

niss. Mr. J.M. Sjöcrona heeft vijf cassatiemiddelen voorgesteld.

(...)

Geschrift in de zin van art. 225 Sr

4. Het derde middel betreft het al in het eerste middel bedoelde (bewijs- of kwalificatie-)verweer: het hof zou ten onrechte „de bedrijfsadministratie” hebben aangemerkt als een geschrift in de zin van art. 225 Sr.

Het hof merkt een bedrijfsadministratie in haar geheel aan als een geschrift in de zin van art. 225 Sr. Het oordeel van het hof komt mij juist voor. Een bedrijfsadministratie beantwoordt aan de karakteristieken die het begrip „geschrift” in art. 225 Sr kenmerken: het gaat om een hoeveelheid tekens die op een of andere ondergrond (papier, floppy) zijn vastgelegd en daarvan kunnen worden afgelezen. Ik volsta met verwijzing naar HR NJ 1991, 668 (Rotterdamse gemeenteambtenaar), de conclusie vóór en de noot (van prof. Corstens) bij dit arrest (dat ook is opgenomen in de Kroniek van het strafrecht 1991, p. 33-34, en besproken door H.W.K. Kaspersen in Computerrecht 1991, p. 206-208; NLR, aant. 1a op art. 225; Bakker, diss., p. 38 e.v.; Rapport van de commissie Computercriminaliteit (1987), p. 68-69. Voor zover het middel tegen dit oordeel van het hof opkomt is het ongegrond.

5. De tweede klacht van het middel (onder 2.3) faalt al, omdat zij is gericht tegen een ten overvloede gegeven overweging van het hof. Ik merk volledigheidshalve op dat buiten dit is dat een bedrijfsadministratie een bewijsbestemming heeft, en dat een dergelijke administratie dus (ook) een geschrift is in de zin van art. 225 Sr. Vgl. HR 29 mei 1984, NJ 1985, 6 (rubriek 6.3). Het derde middel is in zijn geheel ongegrond.

(...)

10. Nu naar mijn mening de middelen niet tot cassatie leiden en er geen gronden voor ambtshalve vernietiging zijn, kom ik tot de conclusie dat het beroep niet wordt verworpen.

Hoge Raad

5. Beoordeling van het derde middel

5.1. Het hof heeft omtrent het hiervoor onder 5.1.1 weergegeven, in hoger beroep herhaalde verweer overwogen en beslist hetgeen in de toelichting op het derde middel is weergegeven (zie onder hof; *red.*).

5.2.2. Het hof heeft terecht geoordeeld dat een bedrijfsadministratie in haar geheel als een geschrift in de zin van art. 225 Sr kan worden aangemerkt. Voor zover het derde middel opkomt tegen hetgeen het hof in de daaraanvolgende, tweede volzin heeft overwogen kan het niet tot cassatie leiden reeds omdat deze overweging ten overvloede is gegeven.

5.2.3. Het derde middel faalt derhalve eveneens.

6. Beoordeling van het tweede middel

6.1. Een blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep gedaan beroep op niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie heeft het hof als volgt weergegeven en verworpen: (enz.)

9. Slotsom

Nu de middelen niet tot cassatie kunnen leiden, terwijl de Hoge Raad ook geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, moet het beroep worden verworpen.

10. Bestissing

De Hoge Raad verworpt het beroep.

Nr. 181

HOF AMSTERDAM

16 juli 1992

(Mrs. Hermans-Kap, Bakels)

Scheidrechtelijke beslissing; beginsel van hoor en wederhoor.

Tijdens het geding voor het scheidsgerecht in het Verenigd Koninkrijk zijn bepaalde geschriften aan één der partijen niet toegezonden. Dat levert in de onderhavige omstandigheden schending op van het fundamentele beginsel van hoor en wederhoor.

Erkenning en tenuitvoerlegging van de beslissing in Nederland zouden derhalve strijdig zijn met de Nederlandse openbare orde en dienen te worden geweigerd.

(Verdrag van New York van 10 juni 1958 art. V; Rv art. 1076)

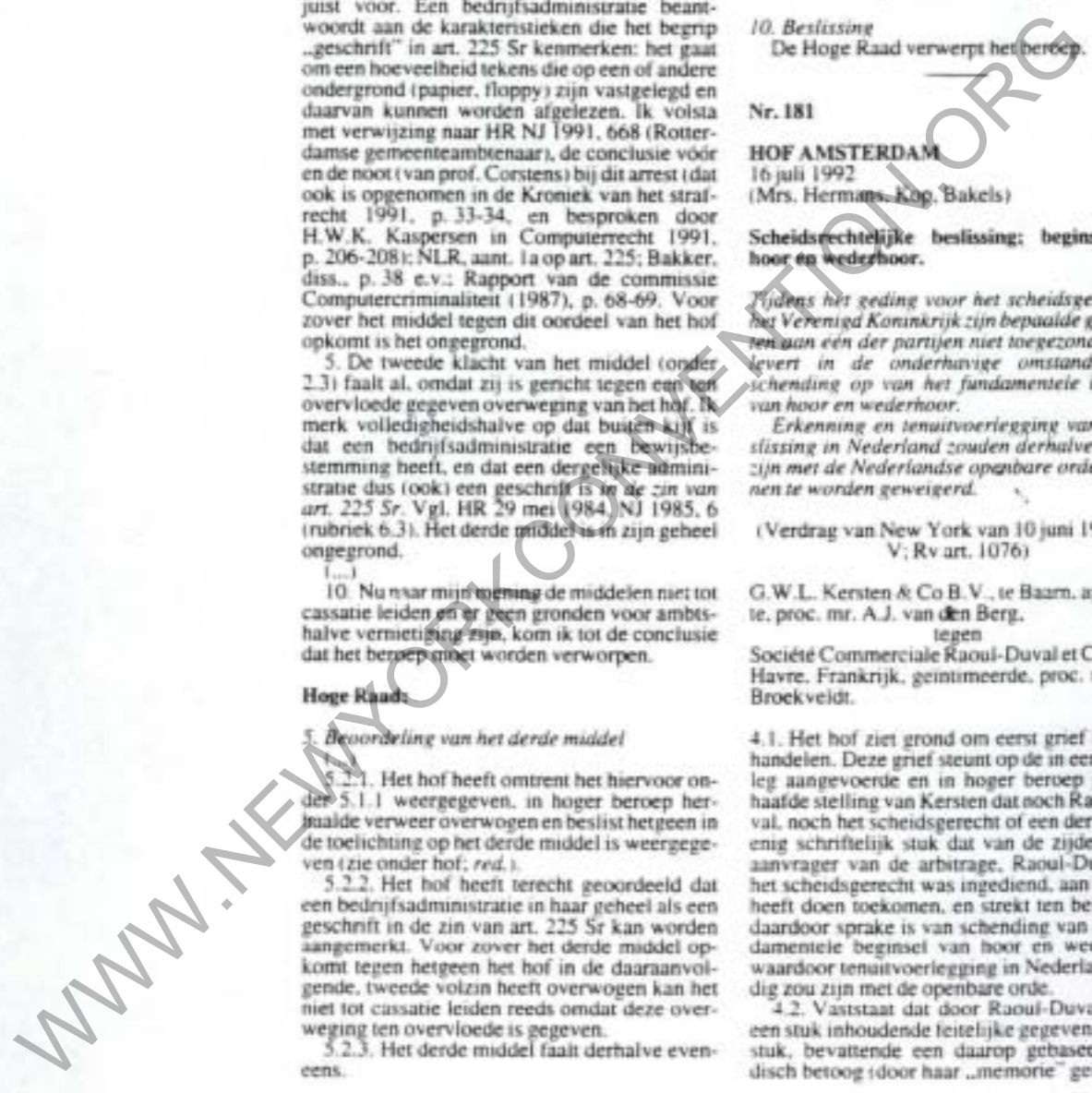
G.W.L. Kersten & Co B.V., te Baarn, appellante, proc. mr. A.J. van den Berg,

tegen

Société Commerciale Raoul-Duval et Cie, te Le Havre, Frankrijk, geïntimeerde, proc. mr. L.P. Broekveldt.

4.1. Het hof ziet grond om eerst grief II te behandelen. Deze grief steunt op de in eerste aanleg aangevoerde en in hoger beroep gehandhaafde stelling van Kersten dat noch Raoul-Duval, noch het scheidsgerecht of een der arbiters enig schriftelijk stuk dat van de zijde van de aanvrager van de arbitrage, Raoul-Duval, bij het scheidsgerecht was ingediend, aan Kersten heeft doen toekomen, en strekt ten betooge dat daardoor sprake is van schending van het fundamentele beginsel van hoor en wederhoor, waardoor tenuitvoerlegging in Nederland strijdig zou zijn met de openbare orde.

4.2. Vaststaat dat door Raoul-Duval zowel een stuk inhoudende feitelijke gegevens als een stuk, bevattende een daarop gebaseerd juridisch betoog (door haar „memorie” genoemd),

van de
roep op
Minis-
ten ver-

nen lei-
nd aan-
tspraak
nietigd.

id van

schrij-
m. Dat
heden
ginsel

de be-
strijdig
en die-

18 art.

veilan-

te Le
r. L.P.

te be-
e aan-
hand-
il-Du-
rriers
ersten
ge dat
fun-
rhoor.
I strij-

zowel
ls een
l juni-
emdi.

aan het scheidsgerecht is toegezonden. Raoul-Duval heeft erkend dat zij zelf die stukken, zoals door haar bij arbiters ingediend, niet mede naar Kersten heeft gestuurd.

4.3. Raoul-Duval heeft voorts niet weersproken dat van de zijde van het scheidsgerecht geen stukken zijn doorgezonden naar Kersten.

4.4. Weliswaar heeft Raoul-Duval zich erop beroepen, dat Kersten blijkbaar, gezien de toonzetting van een brief die Kersten aan de door haar benoemde arbiter zond (aanvangende met „Dear Keith”), een goede relatie met deze arbiter onderhield, zodat zij aan deze arbiter wel zal hebben gevraagd of er nog stukken door Raoul-Duval bij het scheidsgerecht waren ingediend, doch dit speculatieve betoog kan niet als een gemotiveerde weerspreking van Kerstens voornoemde stelling gelden.

4.5. Deze gang van zaken levert naar het oordeel van het hof schending op van een fundamenteel beginsel van procesrecht, te weten het ook door Kersten ingeroepen recht van hoor en wederhoor. De omstandigheid dat, zoals in de beschikking waarvan beroep is overwogen, vóór de aanvang van het arbitraal geding Raoul-Duval haar stellingen summier bij telex aan Kersten heeft laten weten, dat Kersten de gelegenheid heeft gehad en benut om verweer te voeren en dat het gelet op de inhoud van dat verweer voor Kersten voldoende duidelijk moet zijn geweest „waarom het in de arbitrale procedure ging”, kan daar niet aan afdoen.

4.6. Ook overigens zijn geen feiten of omstandigheden aangevoerd of gebieken die aan het in 4.5. eerste zin, overwogene kunnen afdoen.

4.7. Dit brengt met zich dat erkenning en tenuitvoerlegging van de beslissing in Nederland strijdig zou zijn met de Nederlandse openbare orde, zodat deze erkenning en tenuitvoerlegging, voor zover gebaseerd op het verdrag, zal worden geweigerd, overeenkomstig het bepaalde in art. 17 tweede lid aanhef en sub b van het verdrag.

4.8. De grief slaagt derhalve.

4.9. Ook de subsidiaire grondslag voor het verzoek kan Raoul-Duval niet baten. Art. 1076 Rv bepaalt immers in het eerste lid aanhef en onder B dat het verzoek onder meer wordt geweigerd indien de rechter oordeelt dat de erkenning of tenuitvoerlegging strijdig is met de openbare orde, welk geval zich hier voor doet.

(enz.)

(Volgt vernietiging van de beschikking a quo en alsnog afwijzing van het verzoek om executie; *red.*)

Nr. 182

ARR.-RECHTBANK ARNHEM

3 september 1992

(Mr. Verkuyli)

Ongeval tijdens handbaltraining. Gevaarlijke gedraging speler? Eigen schuld medespeler?

Gedaagde, doelverdediger, schopt tijdens training met de voet een bal het veld in. Bal raakt eiser, die als veldspeler op een afstand van 7 à 8 meter van gedaagde vandaan staat, aan het hoofd. Eiser loopt daarvoor oogletsel op, dat waarschijnlijk blijvend van aard is.

De rechtbank constateert dat een wegtrappen door gedaagde, als waarvan hier sprake is, op zichzelf geen in de handbalsport voorziene gedraging is. Onderde in het vonnis nader vastgestelde omstandigheden kan dit wegtrappen evenmin worden beschouwd als een gedraging waartoe het spel uitlokte.

Handelwijze van gedaagde daarom onrechtmatig, zodat deze aansprakelijk is voor de schadelijke gevolgen daarvan voor eiser. Geen risicovanvaarding aan de zijde van eiser.

(BW (oud) art. 1401; BW art. 6:162)

A. W. Hoogenberg, te Winterswijk, eiser, proc. mr. B. J. M. van Meer te Arnhem, adv. mr. M. A. B. Sassen te 's-Gravenhage,

tegen

A. Dimmedal, te Doetinchem, gedaagde, proc. mr. B. Peek te Arnhem, adv. mr. J. D. Leerink te Groningen.

4. De beoordeling van het geschil

4.1. Nu het tijdstip waarop – in de lezing van Hoogenberg – aan alle vereisten is voldaan die de oude wet stelde voor aansprakelijkheid op grond van onrechtmatig handelen door Dimmedal, is gelegen vóór 1 jan. 1992, is op grond van art. 69 jo. art. 68a tweede lid Overgangswet nieuw BW de oude wet op dit geschil van toepassing.

4.2. De rechtbank stelt het volgende voorop. Gedragingen die buiten het kader van sportbeoefening als onrechtmatig gekwalificeerd moeten worden, behoeven deze kwalificatie binnen dit kader niet altijd te krijgen. Gevaarlijke gedragingen waartoe het spel uitlokt moeten deelnemers immers tot op zekere hoogte van elkaar verwachten, terwijl buiten het spelkader dergelijke gedragingen veelal niet verwacht zouden hoeven te worden.

4.3. Hoogenberg wijst er op dat de spelregels de doelverdediger verbieden in het doelgebied de bal met de voet aan te raken. Zoals uit de stellingen van partijen volgt is het ongeval echter gebeurd tijdens een training, toen geen sprake was van een wedstrijdssituatie. Ook in geval dat zou meebrengen dat hier de spelregels niet van toepassing zijn, zou dit echter niet wegnemen dat het wegtrappen van een bal in de richting

in Naam der Koningin

WB.

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM
VAKANTIEKAMER IIBBESCHIKKING van 16 juli 1992 in de zaak met rekestnummer
347/92 van:

de besloten vennootschap G.W.L. KERSTEN & CO B.V.,
gevestigd te Baarn,
APPELLANTE,
X procureur mr. A.J. van den Berg.

t e g e n

de vennootschap naar Frans recht Société Commerciale
RAOUL-DUVAL ET CIE,
gevestigd te Le Havre Cedex, Frankrijk,
GEINTIMEERDE,
procureur mr. L.P. Broekveldt.

1. Het geding in hoger beroep

1.1. Appellante Kersten is bij op 29 april 1992 ter griffie van het hof ingekomen verzoekschrift in hoger beroep gekome van een beschikking van de president van de arrondissementsrechtbank te Utrecht van 9 april 1992, rekestnummer P 02.03.1459/91, bij welke beschikking een doo geïntimeerde Raoul-Duval verzocht verlof is verleend tot tenuitvoerlegging van een in het Verenigd Koninkrijk tussen partijen gewezen scheidsrechterlijke beslissing.

1.2. Raoul-Duval heeft een verweerschrift ingediend. De zaak is in raadkamer behandeld ter zitting van 16 juni 1992, ter gelegenheid waarvan door de raadslieden van partijen - mr. H.H. Kersten, advocaat te Amsterdam onderscheidenlijk mr. J.W. Bitter, advocaat te Rotterdam - een mondelinge toelichting is gegeven mede overeenkomstig overgelegde pleitnotities.

1.3. De inhoud van alle bij verzoekschrift en verweerschrift in het geding gebrachte stukken en die van de pleitnota's geldt als hier ingelast.

2. De grieven

De grieven luiden als volgt:

Grief I:

Ten onrechte heeft de president sub 4.3. overwogen dat het "Arbitration Award" en Addendum" tezamen een scheidsrechterlijke beslissing vormen.

Grief II:

Ten onrechte heeft de rechtbank sub 4.10. overwogen, dat het niet doorsturen aan Kersten door het scheidsgerecht van enig door Raoul-Duval ingediend stuk geen schending van het fundamentele beginsel van hoor en wederhoor oplevert.

Grief III:

Ten onrechte heeft de president sub 4.12. van de beschikking het verweer van Kersten verworpen dat het scheidsgerecht zich niet aan zijn opdracht heeft gehouden door niet op expliciete, zelfstandige en relevante verweren in te gaan.

Grief IV:

Ten onrechte heeft de president sub 4.14. van de beschikking het verweer van Kersten verworpen, dat de motivering van het arbitrale vonnis te onduidelijk is

dat het er voor gehouden moet worden, dat een motivering ontbreekt.

3. Waar het hof van uitgaat

3.1. De president heeft in de beschikking waarvan beroep onder 2 sub a. tot en met g. een aantal feiten vastgesteld. Tegen die vaststelling is geen grief gericht, zodat een en ander ook het hof tot uitgangspunt dient.

3.2. Dit laatste geldt ook voor de door de president onder gedane constatering dat het rekest van Raoul-Duval primair gebaseerd op het verdrag van New York van 10 juni 1958 over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken (het Verdrag), subsidiair op artikel 1076 Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering (Rv.).

4. Behandeling van de grieven

4.1. Het hof ziet grond om eerst grief II te behandelen. De grief steunt op de in eerste aanleg aangevoerde en in hoge beroep gehandhaafde stelling van Kersten dat noch Raoul-Duval, noch het scheidsgerecht of een der arbiters enig schriftelijk stuk dat van de zijde van de aanvrager van de arbitrage, Raoul-Duval, bij het scheidsgerecht was ingediend, aan Kersten heeft doen toekomen, en strekt ten betoge dat daardoor sprake is van schending van het fundamentele beginsel van hoor en wederhoor, waardoor tenuitvoerlegging in Nederland strijdig zou zijn met de openbare orde.

4.2. Vaststaat dat door Raoul-Duval zowel een stuk inhoudende feitelijke gegevens als een stuk, bevattende een daarop gebaseerd juridisch betoog, (door haar "memorie" genoemd), aan het scheidsgerecht is toegezonden. Raoul-Duval heeft erkend dat zij zelf die stukken, zoals door haar bij arbiters ingediend, niet mede naar Kersten heeft gestuurd.

4.3. Raoul-Duval heeft voorts niet weersproken dat van de zijde van het scheidsgerecht geen stukken zijn doorgezonden naar Kersten.

4.4. Weliswaar heeft Raoul-Duval zich er op beroepen, dat Kersten blijkbaar, gezien de toonzetting van een brief die Kersten aan de door haar benoemde arbiter zond (aanvangende met "Dear Keith") een goede relatie met deze arbiter onderhield, zodat zij aan deze arbiter wel zal hebben gevraagd of er nog stukken door Raoul-Duval bij het scheidsgerecht waren ingediend, doch dit speculatieve beto kan niet als een gemotiveerde weerspreking van Kersten's voornoemde stelling gelden.

4.5. Deze gang van zaken levert naar het oordeel van het hof schending op van een fundamenteel beginsel van procesrecht, te weten het ook door Kersten ingeroepen recht van hoor en wederhoor. De omstandigheid dat, zoals in de beschikking waarvan beroep is overwogen, vóór de aanvang van het arbitraal geding Raoul-Duval haar stellingen summier bij telex aan Kersten heeft laten weten, dat Kersten de gelegenheid heeft gehad en benut om verweer te voeren en dat het gelet op de inhoud van dat verweer voor Kersten voldoende duidelijk moet zijn geweest "waarom het in de arbitrale procedure ging", kan daar niet aan afdoen.

4.6. Ook overigens zijn geen feiten of omstandigheden aangevoerd of gebleken die aan het in 4.5., eerste zin, overwogene kunnen afdoen.

4.7. Dit brengt met zich dat erkenning en tenuitvoerlegging van de beslissing in Nederland strijdig zou zijn met de Nederlandse openbare orde, zodat deze erkenning en tenuitvoerlegging, voor zover gebaseerd op het Verdrag, zal worden geweigerd, overeenkomstig het bepaalde in Artikel tweede lid, aanhef en sub b. van het Verdrag.

4.8. De grief slaagt derhalve.

4.9. Ook de subsidiaire grondslag voor het verzoek kan Raoul-Duval niet baten. Artikel 1076 Rv. bepaalt immers in het eerste lid, aanhef en onder B, dat het verzoek onder meer wordt geweigerd indien de rechter oordeelt, dat de erkenning of tenuitvoerlegging strijdig is met de openbare orde, welk geval zich hier voordoet.

4.10. In verband met het vorenoverwogene behoeft geen bespreking en kan dus in het midden worden gelaten:

- a. de in grief I aan de orde gestelde vraag of aan de eisen van (bij internationale arbitrage passende) genoegzaamheid der stukken is voldaan in een geval als het onderhavige, waarin - kort gezegd - twee stukken zijn overgelegd, waarvan het ene stuk, als "Arbitration Award" aangeduid, naast de namen van partijen en een korte weergave van de feiten niet bevat wat in een rechterlijke beslissing verwacht kan worden, en het andere stuk, getiteld "Addendum to and forming part of Arbitration Award" kennelijk de beslissing bevat alsmede wat als motivering daarvoor moet gelden, zoodat het eerste stuk naar het (bestaan van) het tweede stuk verwijst, en
- b. de in de grief IV en wellicht in verband daarmee ook grief III aan de orde gestelde vraag of sprake is van een arbitraal vonnis dat zo onduidelijk is, dat het ervoor gehouden moet worden dat een motivering ontbreekt, dit laatste gelet op de omstandigheid dat bespreking van het hoofdverweer van Kersten (Raoul-Duval mocht Kersten niet langer aan de bepalingen van het contract houden nu sprake was van "frustration" bij de uitvoering daarvan door Raoul-Duval zelf) niet in de beslissing van arbiters is terug te vinden.

5. Samenvatting en slotsom

5.1. Grief II slaagt en de overige grieven behoeven geen bespreking.

5.2. De beschikking waarvan beroep dient te worden vernietigd en het inleidende verzoek van Raoul-Duval dient alsnog te worden afgewezen.

5.3. Raoul-Duval dient als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van de eerste aanleg en het hoger beroep te worden veroordeeld.

6. Beslissing

Het hof:

a. Vernietigt de beschikking van de president van de rechtbank te Utrecht van 9 april 1992, waarvan beroep, en opnieuw beslissende:

b. Wijst het inleidende verzoek van geïntimeerde Raoul-Duval af;

c. Veroordeelt Raoul-Duval in de kosten van het geding in eerste aanleg en in hoger beroep, tot op heden aan de zijde van appellante Kersten begroot op f. 1600,= voor salaris en verschotten in eerste aanleg en op f. 5300,= voor salaris en verschotten in hoger beroep.

Aldus gegeven door mrs. Hermans, vice-president, Kop en Bakels, raadsheren en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 16 juli 1992.

Coll.:

